

מסורת הש"ס

^[א] בת יעב"ץ, (ג) לעיל יא. [ותי"ן], א) [ומתאסב. תמורה כב. כג.], ד) תמורה כ: [פסחים עג.], ט) [בתמורה איתא ר' אלעזר], ו) הוא גופיה. יעב"ץ, ו) [לעיל ג.], ח) [ומיר כה: תמורה יח.], ט) [אולם לפיני איתא],

הגהות הב"ח

^[א] רש"י ד"ה רבי כו' עליה ושוחרטה ונספיה: ^[ב] תוס' ד"ה אשם וכי הפרסה פ"י ה' חטאות,

רבינו חננאל

ור' יוחנן האי גמרא גמיר לה. ור' שמעון הני תמידין שלא הוצרכו לצבור מקיץ בהו למזבח כלומר מקריבין אותן שלא לשום תמידין. אלא כמו מיני מגדים שאינן מעיקר הסעודה כך ענין קיץ המזבח. והני מילי תמידין דמעיקרא עולות נינהו. השתא נמי מקריבין אותן עולות לקיץ למזבח כמו דורון ולא כמו חובה (אלא) [אבל] כגון שעירי חטאת שנשתיירו וכיצא בהן אין מקייצין בגופן לשום עולה. דחיישין לאחר כפרה אע"ג דפקעה מהן קדושה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אלא מקייצין בדמיהן: אמר רבא אף אנן נמי תנינא והשני ירעה עד שיסתאב וימכר. ואמאי נקרב הוא גופיה עולת נדבה. אלא לאו ש"מ גזרה לאחר כפרה אטו לפני כפרה. תניא נמי הכי מה מביאין מן המותרות.

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

אלא רבנן דאמרו לו. במתני' והכי אמרי ליה הוּאֵל ואין כפרתן שוה ולית לך לבב ז"ד מתנה שאם אצד צוה יקריב לזה לכפרה אחרת היאך הן קריצין: **ממאי דר' יהודה**. קאמר ליה דלית ליה נמי אין כפרתן שוה כר"ש ומשום לבב ז"ד מתנה הוא דקא מומיב

שאני קטורת דלֵא^[א] בר רעיה היא אלא רבנן דפרה דלמא שאני פרה דדמיה יקרין ואלא רבנן דאמרו לו ממאי דר' יהודה היא והכי קאמר ליה בשלמא לדידי דאמינא לבב"ד מתנה עליהן אַמטו להכי יקרבו אלא לדידך דאמרת לא אמאי יקרבו דלמא ר"מ היא והכי קאמר ליה בשלמא לדידי דאמינא כל השעירים כפרתן שווה מש"ה יקרבו אלא לדידך אמאי יקרבו אלא ר' יוחנן גמרא גמיר לה לדברי ר"ש אין נפדין לדברי חכמים נפדין ולר"ש דלית ליה לבב"ד מתנה עליהן מאי עבדין להו א"ר יצחק א"ר יוחנן מקיצין בהן את המזבח א"ר שמואל בר רב יצחק ומודה ר"ש בשעירי חטאת שאין מקיצין בגופן אלא בדמיהן הכא הוא דמעיקרא עולה והשתא עולה אבל החם דמעיקרא חטאת והשתא עולה גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אמר אבוי אף אנן נמי תנינא ^ופר ושעיר של יוה"כ שאבדו והפריש אחרים תחתיהם וכן שעירי ע"ז שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולן ימותו דברי ר' יהודה ר' אלעזר ור"ש אומרים ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה שאין חטאת צבור מתה ואמאי נקרבו אינהו גופייהו עולה אלא לאו ש"מ^ג גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אמר רבא אף אנן נמי תנינא ^אישם שמתו בעליו או עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה ואמאי יקרב איהו גופיה עולה אלא לאו ש"מ גזרה אחר כפרה אטו לפני כפרה אמר רבינא אף אנן נמי תנינא ^אישם שמתו בעליו או שנתכפרו בעליו ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה רבי אליעזר אומר ימות רבי ^איהושע אומר יביא בדמיו עולה וליקרב ^והא גופא עולה יאלא לאו גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה שמע מינה תניא נמי הכי הֵמָּה הֵן מביאין מן המותרות קיץ

יב. שבועות

שאני קטורת דִּלִּית לִיָּה תקנתא ברעיה. תימה דה"ל למינקט תקנתא דתמידים והל"ל דלית להו תקנתא צקין למזבח שמקנה זו עושין בממידין כדאמר בסמוך וי"ל דרצותא נקט דאפי' תקנה מועטת כזו אין צקטורת וא"ת לעיל (דף י:) דפריך רבה לרב חסדא ממתני' דמותר הקטורת אמאי לא משני הכי ויש לומר משום דרב חסדא אית ליה שאין לבב צית דין מתנה צשום מקום להפקיע קדושת הגוף: **וְמִמָּאִי** דר' יהודה היא. תימה כי אמאי נמי כר' יהודה מצי למימר שאני חטאת צבור דלית להו תקנתא צרעיה דהא ר' יהודה אמר לעיל כולם ימותו ומיהו עדיפא מינה קאמר דללמא ר"מ היא ואפי' צהק חיצונים דשכיחי לית ליה לבב ז"ד מתנה עליהן:

מקיצין בהן את המזבח. תימה דצפרק התורה (מנחות עט: ושם) משמע דאולי לרעיה דאמר ומי אית ליה לר"ש לבב ז"ד מתנה עליהן והא א"ר אידי צר אצין א"ר יוחנן תמידין שלא הוצרכו לצבור לדברי ר"ש אין נפדין תמימים ומשני שאני התם דלית להם תקנה צרעיה וי"ל דהתם משום חטאות משני הכי דעיקר מילתא דר' יוחנן משום דדייק ממתני' דלית ליה לר"ש לבב ז"ד מתנה אע"ג דא"ר יוחנן גמרא גמיר לה היינו דלרנבן נפדין תמימים אבל לדברי ר"ש ממתני' דייק וכן משמע מדנקט דלר"ש ולא קאמר ר"ש אומר ואגב דנקט לדברי ר"ש נקט נמי לדברי חכמים ואם תאמר וממתני' היכי מצי דייק דלמא הא דלא אהדר להו ר"ש דייק צ"ד מתנה עליהן משום דלא אינטריך וי"ל כיון דגמיר ר' יוחנן דלרנבן אית להו לבב ז"ד אי לאו דשמעי' לר"ש דלית ליה לא הוה להו לאקשויי לר"ש היאך הן קריצין:

אִשֶּׁם שמתו בעליו בו' **אלֵא** ש"מ גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה. משמע דלאחר כפרה אפילו קודם ניתוק שרי מדאורייתא מדלא קאמר גזירה אחר ניתוק אטו קודם ניתוק משמע דליכא איסור אלא קודם כפרה והא דאמר בכל דוכתא^א דהלכתא גמירי לה דכל שצחטאת מתה צאשם רועה אר"ת דרעיה דרנבן היא והלכתא לא גמירי אלא כל שצחטאת מתה צאשם קרב עולה והש"ס דנקט רעיה לפי שקנו אותה חכמים והעמידוה צה ואינה אלא מדרבנן כדמשמע הכא והכי נמי מוכח בפסחים צסוף פרק אלו דברים (עג. ושם) דאמר רב הונא א"ר אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר לעולה אלמא לא צעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי פ"י בשלמא אי צעי עקירה כו' מש"ה צעי ניתוק דעבוד רנבן היכרא דע"י כך חזרו לעוקרו אצל כיון דלא צעי עקירה לא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ותימה דצפ"ק דוצחים (דף ה: ושם) וצפ"ק דמנחות (דף ד. ושם) אמר רב הונא אשם שניתק לרעיה כו' ניתק אין לא ניתק לא מאי טעמא אמר קרא הוא צהוייתו יהא ופירש צקונטרס צהוייתו יהא עד שניתק וע"כ דרשה גמורה היא דקאמר התם אלא הוא למה לי ואר"ת דל"ג התם ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה פרק אלו קדשים (דף יח. ושם) אינו צשום ספרי^א ואפילו גרס ליה לא קאי דרשה דקרא לפרש טעמא דלא ניתק לא אלא אחא לפרש מאי טעמא כשר כששחטו סתם צלא עקירה אמר קרא הוא צהוייתו יהא כלומר

כננית

עין משפט גר מצוה

למ א מיי פ"ד מהל'
פסולי מוקדשין הלכה
ב:

ב ב מיי פ"ה מהל'
עבודת יוה"כ הל' טו:

בא ג מיי פ"ד מהל'
פסולי מוקדשין הלכה
יד:

בב ד מיי שם הל' טו:

בג ה מיי פ"ד מהל'
שקלים הלכה ט [ופ"צ
הלכה ג]:

מוסף רש"י

פר ושעיר של יוה"כ. שכן חטאות הפנימיות (לעיל יא:). והפריש אחרים תחתיהם. והמכפרו בהן ואחר כך מנאלו האטודים (הוריות א:). וכן שעירי ע"ז. צבור שחטאנו בע"ז צהולאת צ"ה, מציאין פר לשולה ושעיר לתאטא, כדכתיב בצרפת שלח לך, ואותו שעיר מתן דמו על הפרוכת ועל מזבח הזהב, כדאמר בנזמים בפסוק צ"ש (שם). והפריש אחרים ומנאלו תחתיהן. הראשונים (יומא טה:). כורין ימורת. דלא דמו לשעירי הנגלים דמתן צהו במתניתין לא קרבו צרגל זה יקריב צרגל אחר, אבל אלו אינן ראויין עד יום הכסופים לשנה הבאה וכבר צברה לה שנה והוו להו מתרומה ישנה והלכך ימותו כדון חטאת שכפרו צעליה, שהלכה למשה מסיני חמש חטאות ממות וזו אחת מהן (לעיל יא:). לנדבה. לקץ המזבח והיא קריה מדבת צבור וצאה מן המותרות של כל הדעות האמורות בכל מקום (יומא א:). שאין חטאת צבור מותר. וכי גמירי חמש חטאות ממות ביחוד גמירי (שם) ר' אליעזר אומר ימות. כל דדדיו של ר"א היה עושה אשם כחטאת לכל דבר שנאמר (ויקרא ז) כחטאת כאשר, וכן גבי שלא לשמו וכן גבי חטאת שזכנס דמה לפנים במזבחא זכמים (י: פסחים עג.).